

Не в пустелі мовчання

Нестор Чир

Не в пустелі мовчання ми живемо,
А зриваємо з себе чужинське ярмо.
Ми впускаємо в душі дніпровий розлив,
Української пісні нам любий мотив.

Ми до болю стискаємо в грудях серця,
Коли хтось забуває про матір й отця,
Коли хтось насміхається з наших синів,
І до покручів різних скипає наш гнів.

Ми народжені з дива й небесних озер,
В нас козацька звитяга живе дотепер.
Ми в пориві до волі, немов тятива,
Що наводить стрілу, де ворожа брова.

Ми — шляхетний народ, маєм свій маєстат,
Хоч пройшли крізь горнило неволі і страт,
Хоч в катівнях і тюрмах вмирали нераз
І найгіршими морами нищили нас.

Обнімається Київ і Галич віки...
Тож чи треба нам зайд і чужої руки?
Тож чи треба, щоб плакала кобзи струна,
І молитва була, наче осінь сумна?

Станьмо купно на Рідного Дому поріг,
Хто душею не зчерств і хто гідність зберіг!
Чашу волі жаданої спиймо до дна —
У нас пісня одна й Україна одна.